המדור לחיפוש

אף אחד לא מבין למה היא לא נשואה עד היום. כבר בת 28, יפה, אינטליגנטית, מוכשרת, נחמדה, טובת־לב ומצחיקה ועדיין רווקה.

לא שאין לה מחזרים, חלילה, אולי יש לה אפילו יותר מדי. כל חודש אני שומעת על מחזר אחר ורואה מישהו חדש, ותיכף כמו ינטע זקנה ונודניקית אני שואלת „נו... איך הוא", בררך כלל היא עונה בחוסר־התלהבות בולט „...ככה, די בסדר" ואחרי שבוע הוא נעלם.

פעם היא מגלה אחרי שבוע שהוא בעצם משעמם, אחד אחר הוא לא רציני, השלישי קמצן והרביעי ילד, למרות 35 שנותיו. היו כמה נודניקים וכמה שתלטנים, היו כמה שלא ידעו להחליט שום דבר, היו כמה מדי יפים וכמה מדי מכוערים, היו צעירים מדי והיו זקנים מדי.

ולמרות הכל, תמיד היתה תיקווה שיום אחד יגיע מישהו שהוא ממש בסדר. ובאמת, יום אחד הוא הגיע. גיל מתאים, מיקצוע מרתק, אינטליגנטי מאוד, יפה־תואר, מישפחה טובה, נימוסים מושלמים. שלושה ימים רצופים הרומן להט כאש. ביום הרביעי הסתבר שהוא שונא חתולים וכלבים, ותוך כמה ימים גווע הכל.

אף אחד לא האמין שיגיע עוד אחד כזה מושלם. אבל כמו תמיד, כולם טעו, ומושלם ב' התייצב. כמו הקודם — יפה, מוכשר, נבון, מחונך — והפעם גם אוהב בעלי־חיים. האצבעות של כל החברים כבר התעקמו לגמרי מרוב צליבה. היה נראה שהפעם זה עומד להצליח.

ביום החמישי לרומן היו הקווים של כל החברים תפוסים. כולם טילפנו לכולם, ואמרו... נו... שמעתם? נגמר!

מישלחת נשלחה אל הבחורה כדי לתחקר אותה על סיבת הענין. „גיליתי שהוא הצביע לליכוד בבחירות, אז מה אתם רוצים שאני אעשה איתו?" שאלה בתמימות.

זהו. אנחנו התייאשנו סופית. אם יש ביניכם מישהו שמתאים לתיאור שהוזכר למעלה, ושבבחירות האחרונות הצביע עבור מיפלגה שבין לובה אליאב למערך — שיתקשר בבקשה. יש לו 3% סיכויים.

נקניק התבלינים

הפעם זה לא אוכל ממש, אלא משהו שבין תבלין לבין גאונות.

החומרים הדרושים:

200 גרם חמאה (לשומרי־כשרות אפשר גם מרגרינה, אבל יחי ההבדל הקטן!) קליפה מגורדת של לימון שלם, קליפה מגורדת של תפוז שלם, 2 שיני שום כתוש, מלח, פילפל שחור, כף קוניאק או ליקר־תפוזים.

מערבבים הכל ביחד ושמים על חתיכת נייר־שעווה או פלסטיק שקוף ומגלגלים לצורת

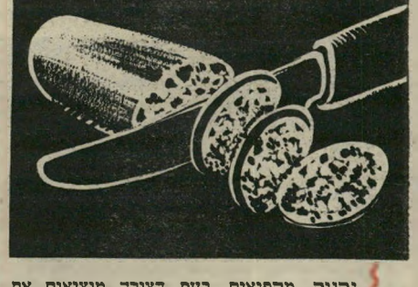

נקניק. מקפיאים. בעת הצורך מוציאים את הנקניק מהפריזר ופורסים ממנו פרוסות עגולות ברוחב חצי סנטימטר, אותן מניחים על סטייק חם, על דג מטוגן, על תפוחי־אדמה מבושלים, על אפונה ירוקה, ובעצם, על כל דבר שרוצים להפוך מאוכל רגיל לשיר־הלל.

נשמע פשוט מאוד, נכון? אלא שזה עלה לי בשלוש שעות של נידנודים, בכמה שיחות־טלפון ובאיומים על החברה שלי שאם היא לא מגלה לי את הסוד, אני מנתקת איתה את כל הקשרים החברתיים. רק אלימות עזורת. תאמינו לי.

חיכנון מישפחה

כל החיים שלי אני מצטערת שלא נולדה לי בת יפה עם תלתלים בלונדיים ושימלות־סלמלה. היום הפסקתי. חברה שהתמזל מזלה ויש לה שתי בנות (פרוסקציה — אלא מה?), סיפרה לי על כמה מבעיותיהן של בנות ושל אמהות לבנות.

הבת של החברה, שהיא בת 17, וגם שלוש מחברותיה (בנות אותו הגיל, אני מניחה) מצאו להן חבר קבוע. עד היום לא ידעתי שיש מונח שנקרא בפי הנוער „חבר קבוע כולל הכל", אבל זה כנראה מה שיש. („זה מה יש", כמו שאומרים היום.) עוד דבר שלא ידעתי הוא, שאם יש מספיק שכל בשביל למצוא „חבר קבוע כולל הכל", אין תמיד מספיק שכל בשביל אמצעי־מניעה. אבל אלה הן העובדות, לפחות אצל הנערה הצעירה שעליה אנחנו מדברים.

עכשיו אתם שואלים בטח מה העניין שלי בכל זה. העניין שלי הוא שהחברה שלי, האמא של הקטנה, מטלפנת אליי כל שבועיים, בוכה חצי שעה ושואלת אותי אם לדעתי הבת שלה בהריון או לא. החבר של הבת הוא חייל, ומגיע לחופשה פעם בשלושה שבועות. אבל הפעם הזאת מספיקה בשביל לשגע את הקטנה, שמשגעת את אמא שלה, שמשגעת אותי. בפעם הראשונה הצעתי להן ללכת לרופא ולהיבדק. ככה גם הצעתי בפעם השניה. עכשיו כבר פשוט לא נעים להן ללכת לרופא כל הזמן, אז הן החליטו להתייעץ איתי (שאני הרי גינקולוג מאוד מפורסם).

ובכן, יקירותיי, מספיק: שאלתי והתייעצתי ונמצא הפתרון. אפשר להשיג בכל בית־מירקחת הגון, ללא מירשם של רופא, קופסה קטנה, שהיא מעבדה פרטית לבדיקת הריון. בירדתי ומצאתי שלושה סוגים שונים של אותו הדבר, אבל אני אמליץ (כמובן!) על תוצרת כחול־לבן. המיני־מעבדה ניקראת T.P.K והיא מיוצרת על־ידי חברת טבע. שתשמח להעביר אותה אליכן, תמורת 4.500 שקל. לא אכנס לפרטים הטכניים של הבדיקה, כי הם רשומים על הדף המצורף. על אותו דף כתוב גם שבנסויים שנערכו במעבדות הוכח שהתוצאות מדוייקות ב־99.3% מהמיקרים.

זהו זה. תבלינה, תהגינה ותעזובנה אותי בשקט. אני את חלקי בתיכנון־המישפחה תרמתי בזה הרגע.

פינת הקמצן

עוד מעט יבוא הקיץ, וכל אשה צריכה מלתחה חדשה. אבל אף גבר — שרוצה להישאר גבר — לא יתן לאשתו ארבעה מיליון לירות כדי לקנות חצאית, חולצה וזוג סנדלים. נו?

אז ממציאים המצאות. גם תופרים בגדים לבר וגם מתנקמים בגברים. למה להתנקם בגברים, אתם שואלים? תגידו מי חירבן לנו את הכלכלה בארץ — גולדה מאיר, אסתר רזיאל־נאור, שרה שַטרוּ־קטן, אורה נמיר? שטויות! הכל עבודה גברית טהורה.

טוב. אז אתן מוכנות להתנקם, ותוך כדי זה לתפור חצאית מעניינת וקלילה? עושים ככה: הולכים לארון של הבעל ומוציאים מהמגירה את כל מיטפחות־האף שלו, שפעם, לפני עידן־הטישוש, הוא נהג להשתמש בהן. אחר־כך הולכים לבקר את ההורים ועושים אותו הדבר לארון של האבא. כמה שהגברים במשפחה יותר רבים, ככה תהיה החצאית יותר עשירה ויפה. בסוף, כשיש שקית מלאה במימחטות, שהן כולן מרובעות, עשויות מבד פופלין עדין וכל הקישוט שלהן זה ריבוע בצבע נוגד, מתחילים בעבודה.

מכבסים את כל המיטפחות ומגהצים אותן. שמים הצידה את אלה שאין להן גודל סטנדרטי או את אלה שהצבע שלהן לא מתאים לקומפוזיציה. עכשיו מתחילת העבודה המעצבנת, אבל אין ברירה. מחברים ארבע מיטפחות (שגודלן ברֶרך כלל 20 על 20 סנטימטר) עד שנוצרת חתיכת־בד ברוחב של 20 ובאורך של 80. בצד הארוך עושים קיפול ולתוכו מכניסים גומי. זהו יש מותניים. עכשיו עושים עוד חתיכת־בד, אבל הפעם משש מיטפחות ומחברים אותן בכיווצים לשיכבה הקודמת.

השיכבה השלישית מורכבת משמונה מיטפחות וגם היא מתחברת לשיכבה הקודמת בכיווצים. עכשיו אורך החצאית שלכן הוא 20 סנטימטר × 3, פחות החלק המקופל של הגומי. תחליטו איזה אורך אתן רוצות, והמשיכו הלאה.

אני גנבתי את הרעיון ממלצרית נחמדה בבית־קפה באילן־גבירול. היא גנבה אותו מעיתון־נשים צרפתי. תתחדשנה.

נ"ב, אני מבקשת לא לכתוב לי מיכתבים בנושא „קראתי בהעולם הזה. אבל הבעיה היא שלבעלי אין מיטפחות־אף." מי שלא קנה בערב שבת, שלא יתלונן בשבת.

מיכתב־תודה תיקני

אין דבר יותר נחמד מאשר להיות מנוי קבוע אצל האקדמיה ללשון העברית. הם כותבים לי מיכתבים יפים, מנומסים ותיקניים, ומסבירים לי שלא אומרים תרווד אלא מקפה. כדי שאני אאמין להם, הם גם מציינים ביבליוגרפיה — „ר' 500 מונחים בכלכלת הבית, בהוצאת האקדמיה ללשון העברית, תשל"ח, עמ' 29, מונח 280, עמ' 50, מונח 499." סוף ציטוט.

אז קודם כל, תודה רבה לכם, שתדעו שאני מאוד מעריכה את טירחתכם. אלא שברצוני להזהירכם, שאני מתכוננת להמשיך ולכתוב בעיתונים (מטעמי פרנסה), ואם תרצו להתמיד בקשר איתי, תצטרכו לשכור לפחות עוד שניים־שלושה עובדים, כדי שישתלטו על החומר.

ועוד הערה: אומנם עכשיו אני יודעת שמקפה זו כף מחוררת. אלא ששאר קוראי העולם הזה לא קיבלו מכם מיכתבים אישיים ויכול להיות שחלק מהם לא שמעו על מקפה מימיהם. לי יותר חשוב, משום מה, שיבינו על מה אני כותבת, מאשר להיות בן־אדם תקני. מה לעשות שמחית תפודים זה נשמע עברית, אבל פירה תפוחי־אדמה נשמע אוכל? ובכל זאת, תודה.